

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 324.

82de Møde.

Fredagen den 24de Mai.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Det maa virkelig forudsættes, at Rigsdagens Medlemmer ikke ere bedre Folk end Regjeringens Medlemmer. Regjeringen har imidlertid i Alt væsentligt fulgt en bestemt Regel med Hensyn til Pensioneringen, og den har kun gjort Undtagelser deraf, naar aldeles særegne Omstændigheder syntes at tale derfor. Nu skal jeg være den Sidste, som nægter, at der alligevel fra Regjeringens Side kan have vist sig en ved forskjelligte Omstændigheder fremkaldt Bilskaarlighed i Bestemmelsen af Pensioner, men jeg paastaar, at disse Omstændigheder ville i langt højere Grad og langt stærkere gjøre sig gjældende hos Rigsdagens Medlemmer end hos Regjeringen (Nei! Nei!), fordi ethvert Medlem af Rigsdagen ved en saadan Leilighed vil føle sig mindre ansvarlig end Regjeringen. Herom er jeg overbevist, og jeg henviser Hr. til Deres egen Erfaring, til de Discussioner, som vi havde under Finantstoven, hvor der var Spørgsmaal om at bevillige Gagetillæg udover det, som var normeret. Jeg vil spørge, om der ikke her er blevet begaaet Inconsequentser, jeg vil spørge, om der ikke gjorde sig personlig Indskyldelse gjældende (Nei!). Jo, den gjorde sig gjældende, det er aldeles vist, og deraf blev Følgen, at vi kom til at votere paa een Naade et Sted og paa en anden Naade et andet Sted. Det Samme vil skee, naar vi bestemme, at Pensjonsfatterne i Fremtiden skulle bevilges af Rigsdagen. Der vil blive en Ansøgen hos enkelte Rigsdagsmænd, det vil blive en Appel til deltagende gode Venner og Bekjendtere, der vil blive en Samtale her i Thinget om de enkelte Embedsmænds Fortjeneste, om, hvorvidt de have været duedige eller uduelige Embedsmænd, om, hvorvidt de have været

gode eller daarlige (Grundtvig: Ja!). Den ærede Rigsdagsmand siger Ja! og jeg kan tænke hans Bevæggrund hertil; han mener, at der ogsaa skal gjøres Forskjel i saa Henseende. Meget sandt, men nu vil jeg bede ham tænke sig, hvorledes det da vil gaae til, naar et saadant Spørgsmaal bliver reist her i Thinget; der vil da komme eet af Thingets Medlemmer og sige: Det er en god Embedsmand, og en anden af Thingets Medlemmer vil sige: Nei, han er en daarlig Embedsmand; og hvorledes skulle vi nu her kunne discutere enhver enkelt Embedsmænds Adkomst? Er det ikke Noget, som udfordrer en ganske anden nøiagtig Undersøgelse, maatte man ikke nedsette for enhver enkelt Pensjonsbevilling en Commisston, for at undersøge saadanne Embedsmænds Forhold? Det er jo umuligt at fælde en begrundet Dom efter hvad der saaledes stykkevis bliver fremsført af enkelte Rigsdagsmænd. Man vil ofte ene lade sig lede af den Grund, at den, om hvis Pension der handles, deler Ens egne Anskuelser, eller deraf, at han anbefales af dem, som man har personlig Tillid til (Hør! Hør! Meget godt!), og den hele Discussion vil faae det uhyggelige Præg, som lignende Discussioner alle deres Dage have havt, alt det Uhyggelige, som det har, ikke alene for den Paagjældende, men for Nationen, naar en saadan i det Enkelte gaaende personlig Drøftelse finder Sted i Thinget. Den ærede Rigsdagsmand for Holbet sagde før, at der ikke kunde indvendes Noget imod, at Pensioneringen blev en Naadesag, og at det ikke var en større Skam at tage imod en saadan Naade af Thinget end af Regjeringen. Det Sidste kan jeg være enig med ham i, men jeg maa dog henvise ham til, at, skjøndt det ikke har været eller kunde være nogen Skam efter det ældre System at modtage Pension af Regjeringen, i hvis Sted Rigsdagen efter Forslaget skulde træde, saa har der dog udviklet sig, ikke